

Pozvání na svatbu Beránkovu

Hošťálková 15. 4. 2018

Písně: 650, 675, 408, 391, 512

Čtení Písma: ev. Matouše 25, 1 - 13

Text kázání: Zjevení sv. Jana 19, 6 - 9

Milí bratři a sestry,

jak ze čtení Matoušova evangelia, tak z tohoto textu nám vystupuje do popředí motiv svatby. Každý z nás jsme byli již několikrát na svatbě. Je to veliká a radostná událost, zvláště pro ty dva, kolem kterých se všechno točí. Kdo by na ni nešel rád, kdo by rád nevyužil pozvání ke svatebnímu stolu. Od dávných dob byla svatba spojena s množstvím jídla, veselím, zpěvem, dobrou pohodou. Je to tak až doposud.

V knize Zjevení svatého Jana nám po všech hrůzách, které tato apokalyptická kniha velmi barvitě popisuje, připadá obraz svatby jako pohlazení. Tento obraz byl připraven již starozákonními proroky Ozeášem, Izaiášem a Ezechielem, kteří také mluvili o lidu Izraelském jako o ženě, kterou si Hospodin vzal za manželku. Také pohanské národy si vyprávěly o posvátných sňatcích a mnohá řecká báje se týká právě těchto svazků, ale to se týkalo jen jejich bohů.

Biblický obraz svatby však mluví o svazku jiného druhu o spojení svatého Boha s nedokonalými lidmi. A ta lidská nedokonalost a nehodnost je zde obzvláště zdůrazněna, jak před svatbou, tak také po ní. Je to zvláštní, ale je to tak - tam, kde by mohla být právem očekávána věrnost se setkáváme s nevěrou. Právě u proroků slyšíme ze všeho nejsilněji, že se to manželství nevydařilo. V tomto smyslu bychom mohli číst třeba 16-tou kapitolu proroka Ezechiele. A proto je nám dobře u srdce, když čteme ve Zjevení, že se svatbou Beránkovou je všechno v nejlepším pořádku. A co víc: je to už poslední a konečný pořádek.

Všimněme si nejprve zvláštního spojení svatby Beránkovy s tím, že všemohoucí Bůh se ujal vlády. Jan slyší zpěv, který jakoby vycházel ze statisícového zástupu: **„Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí“**. Po všech hrůzách, ve kterých měly hlavní slovo dravé šelmy, ve kterých panovala nevěstka, se kterou se spustili králové světa, matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi - to můžeme najít v 17-té kapitole, která je barvitě vylíčeným obrazem o způsobu života a přitakání ke hříchu na zemi; po tomto velmi smutném obraze, který velmi mnoho vypovídá o způsobu jednání člověka, se ujímá vlády Bůh a nebeské zástupy nad tím jásají.

Jan toto jásání vyjádří několika příklady. Něco z toho prožívala izraelská církev na své cestě dějinami; mnohokrát v žalmech zpívala: **„Hospodin kraluje“**, nebo přesněji: **„ujal se vlády“**. Byly to ale jen sváteční chvíle, po nich často přicházely jiné, kdy měla po hříchu k tomuto jásavému volání velmi daleko a musela se k tomuto poznání znovu těžce dopracovávat.

Zde se ale jedná o nastolení již trvalé vlády Boží - je nazváno **„dnem Beránkovy svatby“**. Častokrát je i v našem životě ono radostné volání **„Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí“** vystřídáno smutkem, pocitem bolesti, samoty,

prázdnoty, chvílí, kdy přemýšlíme nad tím, jak je to vlastně s Boží všemohoucností, o které jsme ještě před chvílí s jásáním zpívali. Toto Janovo slovo nám může být velkým potěšením - přesahuje všechno pozemské a ukazuje dál: „**Noc končí a přiblížil se den**“, volá apoštol Pavel (Ř 13,12). Přichází den „**Beránkovy svatby**“, Beránkem je Kristus - ten na zemi obětovaný a vzkříšením oslavený. „**Hoden je, Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení**“ (Zj 5,12).

„**Beránková svatba**“ je tedy vyhlášením konečného Božího vítězství nad všemi nepřáteli. Trochu zvláštní svatba. Kdyby byla některá naše svatba vyhlášením svrchované vlády ženicha, jistě by s tím mnozí nesouhlasili. Zde ale triumfuje Boží strana nad stranou Božího nepřítele, a to je k našemu dobrému. Slyšíme z toho, že po různých nesnázích našeho pozemského putování, po našich duchovních prohrách, ve kterých triumfoval ten Zlý, na zakončení neslavných dějin člověčenství, přijde slavná chvíle nastolení Božího věku v plnosti. Jan to dopředu viděl a slyšel. I náš duchovní zrak a sluch má být obrácen tímto směrem - k budoucímu Božímu triumfu. Nic proti tomu, když někdo často hledí do minulosti, a nic proti tomu, když se někdo třeba zaměstnává více sám sebou. Jen to jedno nemáme odložit a zapomenout - kam jdeme a jaká to bude sláva!

A když jde o svatbu, potřebujeme si tedy něco povědět také o nevěstě. Čteme, že se na setkání s ženichem připravila, a že „**jí byl dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla**“. Dále je to vysvětleno tak, že „**tím kmentem** (to je jemné lněné plátno) **jsou spravedlivé skutky svatých**“. Je to zvláštní oděv. Svatí jsou věřící, Bohu oddaní, lidé. Už i pro pozemský život dostali od Boha „**roucho spravedlnosti**“. Pro oběť Ježíše Krista byli prohlášeni za spravedlivé, a není proti nim žádné žaloby (Ř 8,33). Oni jsou tou nevěstou, která se má s ženichem - Kristem - setkat a navázat s ním už trvalé spojení, které už nebude podléhat zkáze, jako za časů starozákonní církve. Tehdy se dopouštěla nevěry a právem byla proroky obviňována z duchovního cizoložství. Toto konstatování jistěže platí i pro církve novozákonní - i nás dnes. Bylo to manželství v podmínkách země porušené hříchem.

Svatba Beránková se však odehraje v podmínkách nebeských. Tam už nebude ani stín něčeho zlého. V pozemských poměrech se na nás vztahuje to, co je popsáno v podobenství o svatbě v Matoušově evangeliu: prožíváme přítomnost Božího království, předchůť Beránkovy svatby. Žijeme ve společenství s ženichem - Kristem. Máme od něj roucho spravedlnosti. Zápasíme o udržení jeho čistoty. Často se nám to nedaří a v pokání to vyznáváme. Ve světě je mnoho nečistoty a my si počínáme jako děti, kterým zas tak moc nezáleží na tom, že se z venku vrátí domů umazané.

Kdyby Kristus přišel už dnes, nejspíš by neměl velkou radost z oblečení své nevěsty - církve, nás. Ale, díky Bohu, zde čteme, že těm, kteří patří ke „**Kristově nevěstě**“ bude pro nebeskou svatbu dán „**zářivě čistý kment**“. Nepřinesou si tedy své zašpiněné šaty, protože tam nevejde nic nečistého. Nikdo si účast na nebeské slávě nevybojuje, protože v nebeském slovníku se nevyskytuje slovo „zásluha“. Na naší cestě do nebe to slovo co nejrozhodněji odmítneme, účast na nebeské slávě se nám dostává z prosté milosti, pro Kristovy zásluhy. Bojujme o svatost života, to ano, to je nutné, bez tohoto boje žádný nedosáhne cíle. Ale nesečítejme svá malá vítězství jako řemeslník, který sečítá účet po skončené práci. Kristově nevěstě bude „**dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla**“. Tak si milostivý Bůh dooblékne své věrné, protože do nebe nepatří nic nečistého, nebo čistého napůl.

A nakonec zde máme ještě „svatební blahopřání“ - to také patří ke každé svatbě a nechybí ani zde: **„Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu“**. To řekl Janovi anděl a ujistil jej, že to jsou **„pravá slova Boží“**. Jako Pán Ježíš v kázání na hoře pronesl svých osm blahoslavenství, blahopřání těm, kteří žijí netuctovým životem, tak zde Bůh prohlašuje za blahoslavené ty, kdo jsou pozváni na nebeskou svatbu.

Slyšíme z toho, a má nám to být varováním, že to nebudou všichni lidé. To řekl Pán Ježíš v podobenství o hřivnách a o deseti družičkách. Přesto se vždy někteří vyslovovali tak, že do onoho Božího království, nebe, přijdou nakonec všichni. Nepřijdou tam ti, kdo v životě o Boží věci nestáli. Nepřijdou tam lidé převrácení, lidé, kteří necítili potřebu nějakého pokání ze svého jednání. Nepřijdou tam ani ti, kdo pobožnou řečí klamali své okolí, protože Boha oklamat nemohou. Raději ale nepočítejte ty, kdo do nebe nepřijdou, abychom nespádli do nějaké sektářské výlučnosti. Mysleme na Boží blahopřání pozvaným. Ono velmi jistě zazní až tam. Zde jsme nebeskými svatebčany v naději, která se opírá o Boží neochvějné sliby: **„Bud' věrný až do smrti a dám ti korunu života“** (Zj 2,10). Bůh své sliby zpět nebere.

Možná by nás zajímalo, s čím vším se při té nebeské svatbě setkáme, co nebo kdo tam bude. Vždy se našli lidé, kteří se to pokoušeli nějak dokreslit a dovyprávět. Ale před tímto vzácným tajemstvím si máme zachovat střízlivost jakou měli bibličtí svědkové, včetně autora knihy Zjevení. Má nám stačit ujištění, že Kristus chce být a bude se svým lidem navždy spojen. A On tuto svatbu nezmešká ani neodloží. Dnešní druhá neděle po velikonocích se jmenuje „Misericordias Domini“ - **„Hospodinova milosrdenství je plná země“** (Ž 33,5). Na toto Hospodinovo milosrdenství jsme odkázáni my všichni - zde na zemi i jednou na věčnosti - u Pána.

Amen.